

2. VEĽKONOČNÁ NEDEĽA SIGORD 26. APRÍLA 2025

Milí bratia kňazi, drahí bratia a sestry v Kristovi!

Pozrime sa na živého Ježiša, ktorý premohol smrť – jeho odkaz je jasný a čitateľný: Boh miluje každého človeka a chce mu darovať večnosť.

Prirodzene, máme niekedy strach i obavy z našich hriechov, lebo vieme, že Boh je aj nanajvýš spravodlivý. Ale pri tom všetkom máme nádej, že pokora a otvorené srdce sú najistejším magnetom Božieho milosrdenstva.

Službu milosrdenstva zveril Ježiš krátko pred svojim nanebovstúpením apoštolom. Počuli sme v dnešnom evanjeliu ako im povedal: *Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané (Jn 20, 19-31)*. Boh teda čaká na našu slobodnú odpoveď viery, na naše úprimné vyznanie. On nám chce darovať odpustenie a večnosť.

Naozaj, najlepšou cestou k Bohu, je cesta pokory, cesta, ktorá neustále vedie cez dvere spovednice. Tam nás chce Boh cez slová kňaza, svojho služobníka obdariť svojou láskou, nádejou, odpustením a pokojom. Povedzme mu tam všetko čo prežívame. Hovorme mu o tom, čo robíme zle, vysypme mu svoje srdce, aby nás mohol uzdraviť, aby nám mohol odpustiť aj to, čo si my sami odpustiť nedokážeme.

Často sme voči sebe navzájom nemilosrdní, nechceme prepáčiť, nechceme zabudnúť na krivdy a nevieme si odpustiť vzájomné previnenia. Takto trpia naše vzťahy, trápia sa celé rodiny. Zatvrdnuté srdcia sa od seba vzdiaľujú. Sú chladné, hnevajú sa, nechcú na seba ani len pozrieť.

No nezabúdajme, že i Božie milosrdenstvo pozná pravidlo obsiahnuté v modlitbe Otče náš: *Odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom*. Sám Pán nás teda vyzýva, aby sme sa neunavili v odpúšťaní, lebo iba tak dosiahneme jeho odpustenie a pokoj.

Božie milosrdenstvo nemá hraníc pre toho, kto sám preukáže pokoru, dôveru, lásku a odpustenie! Ježiš nám v evanjeliu podľa Lukáša ponúka pevný základ pre naše milosrdné skutky: *Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Nebeský Otec (Lk 6, 36)* – teda, nie podľa vlastného ľudského a humánneho súcitu, solidarity, či tolerance, ale podľa Božieho milosrdenstva!!! Boh je pripravený odpúšťať vždy. V tom je ten veľký rozdiel medzi nami a ním. Nám sa často nechce odpúšťať, hľadáme dôvody prečo neodpustiť, ukazujeme svoju pravdu a svoju spravodlivosť. Len čo z toho, keď v nás vychladne láska?!

Božie milosrdenstvo prináša duchovný úžitok iba tomu, kto je sám milosrdný. Tak, ako Ježiš je viditeľnou tvárou Božieho milosrdenstva, tak máme byť i my zrkadlom jeho lásky. Podobajme sa nášmu Pánovi v jeho milosrdenstve!

Najlepšie sa to dá naučiť od samého Ježiša. Iba blízko pri ňom. Bez neho nemôžeme urobiť nič dobré. Keď sa od neho vzdiaľujeme, nedarí sa nám viesť dobrý život a naša viera slabne. Sme ako apoštol Tomáš, ktorý nebol s apoštolmi, keď sa im zjavil zmŕtvychvstalý Ježiš. A preto bol na pochybách a dokonca povedal: *Keď neuvidím jeho rany a kým nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím! (Jn 20)*. Až keď sa vrátil k nim, až keď sa spolu s nimi modlil,

prišiel medzi nich Ježiš, a keď sa ho Tomáš dotkol, jeho viera sa upevnila. A podobne aj my, keď sa izolujeme od Cirkvi a od kostola, naša viera stráca na sile. Vzťah s Ježišom sa oslabuje. Chýba nám jeho dotyk, chýba nám sila spoločenstva.

Naša viera sa upevní jedine vtedy, keď sa vrátíme do spoločenstva apoštolov a dotkneme sa Ježiša v prednášanom Božom Slove a hlavne v Eucharistii, ktorú nám doma nikto nevyslúži, ani nepodá!

Tí, čo majú možno slabšiu vieru, sa budú azda pýtať: *A čo z toho budeme mať?* Takto sme zvyknutí rozmýšľať – pragmaticky – niečo za niečo. Dnes si všetko chceme dobre premyslieť a chceme vedieť, čo máme z toho, že sme veriaci: *Čo za to dostaneme, keď budeme chodiť na bohoslužby a snažiť sa o dobrý život?* Odpoveď na túto otázku je najväčšou motiváciou všetkých čias: *Večný život!* Božia láska je taká veľká, že nám chce darovať všetko – svoju večnosť! No veľká je aj naša nevšímavosť a ľahostajnosť. A práve kvôli ľahostajnosti veľa duší neprechádza do večného života.

Panna Mária vo Fatime pred sto rokmi zobúdzala ľudí pre väčšiu vieru. Pripomínala, že život bez Boha, vedie k vojnám a zabíjaniu. Tak veľmi chcela, aby sme sa vyhli materializmu, lebo ten privádza mnohé duše do zatratenia. Veď náš život vôbec nestojí na tom, čo máme, ale akí sme – to je devíza do našich vzťahov i do našej večnosti! Preto nám fatimský odkaz zachoval silnú modlitbu, ktorú sa modliujeme po každom desiatku ruženca: *Ó, Ježišu, odpusť nám naše hriechy, zachráň nás od pekelného ohňa. Prived' do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú tvoje milosrdenstvo!*

Ježišovo milosrdenstvo je veľkou nádejou všetkých úprimných a kajúcich hriešnikov. Svätá sestra Faustína starostlivo zapísala Ježišove slová objasňujúce zmysel a obsah dnešného sviatku: *Túžim, aby sviatok Božieho milosrdenstva bol úkrytom a útočiskom pre všetky duše, zvlášť pre úbohých hriešnikov. ... Nech sa nebojí priblížiť ku mne žiadna duša, hoci by jej hriechy boli červené ako šarlát.* (Denn. 699)

Drahí bratia a sestry! Naozaj, všetci, a už za života potrebujeme Božiu milosť, jeho pomoc a hlavne milosrdenstvo. Sme naň odkázaní! Prosme oň, vzývajme ho a nezabúdajme konať skutky milosrdenstva.

Už Ján Krstiteľ, keď ohlasoval Ježišov príchod, vyzýval ľudí ku konkrétnym skutkom milosrdenstva: podeliť sa o šaty, o jedlo, nepodvádzať, nekriviť nikomu, nikoho netrápiť – sú to v skratke spomenuté skutky telesného a duchovného milosrdenstva.

Takéto svedectvo milosrdenstva najviac oslovuje a robí našu kresťanskú vieru príťažlivou. Všetci si vyprosujeme silu ku skutkom milosrdenstva a to najprv v modlitbe, predovšetkým v Korunke Božieho milosrdenstva pred obrazom milosrdného Ježiša.

Na orodovanie svätého pápeža Jána Pavla II. a s podporou súčasného Svätého Otca Františka, sa priamo staňme svedkami a propagátormi Ježišovho milosrdenstva! Ďakujeme Nebeskému Otcovi za to, že nám chce darovať večnosť. Ďakujeme mu za jeho dobrotu a milosrdenstvo, ktoré nám otvára brány neba. Nech sa za nás prihovára Panna Mária, Matka milosrdenstva, a nech nám vyprosí silu k pokore, a odvahu ku skutkom milosrdnej lásky. AMEN